

Debreceni Ítéltábla

Pf.II.20.167/2022/6.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Rácsai Lajos Imre ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Dr. Rácsai Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt Felperes (cím) felperesnek – a dr. Kiss M. Tibor ügyvéd ügyintézője mellett eljáró Oppenheim Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 14.P.20.157/2021/25. szám alatti közbenső ítélete ellen az alperes által 27. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek az általános forgalmi adót is tartalmazó 254 000 (kétszázötvennégyezer) forint másodfokú eljárással felmerült költséget.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes és néhai Néhai 1994. év nyarán ismerkedtek meg Ország1ben, melyet követően havonta – másfél havonta találkoztak, a hosszabb ünnepeket többször együtt töltötték Ország2ben vagy Város1ben, többször együtt is nyaraltak. Ez idő alatt a néhai jogelődnek másokkal is volt érzelmi kapcsolata.

[2] A felek 1997. október 18. napján Város2ben kötöttek házasságot, a felperes 1997. december elején költözött Város1be, Néhai szám alatti ingatlanába. A házassági életközösség a házasságkötéstől kezdődően fennállt.

[3] 2009. szeptember elején a felperes személyes használati tárgyival visszaköltözött Ország2be, a házaspár között a személyes kapcsolat azonban nem szakadt meg, a néhai havi rendszerességgel utazott a felpereshez és telefonos kapcsolatot is tartottak fenn. Néhai a különélés tartama alatt ügyvédhez fordult annak érdekében, hogy a házasság esetleges felbontása esetére házassági vagyoni szerződésben rögzítsék házassági életközösség során megszerzett vagyontárgyaik megosztását.

[4] A felek 2009. december 18. napján kötöttek házassági vagyoni szerződést. Ennek 1. pontja szerint közöttük a házassági életközösség 2009. szeptember hó 1. napján véglegesen és helyrehozhatatlanul megszakadt, céljuk, hogy házasságukat a Családjogi törvény vonatkozó rendelkezései alapján közös megegyezéssel felbontsák, ennek érdekében jött létre a házassági vagyoni szerződés. A szerződés 9. pontjában ugyanakkor a felek kifejezetten kérték az

eljáró ügyvédet, hogy jelen szerződést az illetékes földhivatalhoz ne nyújtsa be, figyelemmel arra, hogy a házassági vagyoni szerződésüket a házasság fennállása alatt kötötték, és házasságukat jelen okirat aláírásának időpontjában nem kívánják felbontani.

[5] 2009. december 18. napján a házastársak üzletrész adásvételi szerződést is kötöttek, mellyel a felperes az 1.Kft.-ben fennálló 80 100 000 forint névértékű üzletrészét 1 200 000 forint vételár ellenében értékesítette Néhainak.

[6] A felek házasság felbontása iránt pert nem kezdeményeztek, a házassági vagyoni szerződésben részletezett ingatlan vagyon tényleges megosztására nem került sor; a 2009. szeptember 1. és 2009. decembere között átmenetileg megszakadt életközösséget 2009. decemberében helyreállították. A felperes az 1.Kft.-ben 2010. november 17. napján 15 000 000 forint névértékű üzletrésznek megfelelő értékű tulajdonosi részesedést szerzett.

[7] Néhai 2004-2005. évtől kezdődően betegeskedett, rosszindulatú daganatos betegségben szenvedett, állapota 2015-2016. évtől megromlott. A felperes és házastársa 2016. április 27. napján házastársi vagyoni megállapodásban rögzítették vagyoni viszonyaikat, néhai az ezt követő napon végintézkedést tett, melyben megerősítette a külön okiratban készült vagyoni megállapodásban foglaltakat: az 1997. évet követő vagyona elismerte annak közszerzeményi jellegét és a felperes 1/2 tulajdoni illetőségét; a leánya és házastársa kötelesrészre szorítása mellett összes vagyona örököseként az alperest jelölte meg, majd 2017. március 24. napján elhalálozott.

[8] A felperes keresetében annak a megállapítását kérte, hogy házastársi közös vagyoni szerzés jogcímén megszerezte a keresetben részletesen megjelölt vagyontárgyak 1/2 arányú tulajdonjogát, és kérte az alperes kötelezését a felsorolt ingatlanokra tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének tűrésére. Állította, hogy az alperesi jogelőddel 1994. decemberétől 1997. október 18. napjáig élettársi, 1997. október 18. napjától a jogelőd haláláig házassági életközösségben élt.

[9] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte; ennek hiányában indítványozta a házassági életközösség fennállása időtartamának közbenső ítéletben történő megállapítását akként, hogy az életközösség a felek között 1998. évtől kezdődően 2009. szeptember 1. napjáig, majd 2010. novemberétől a néhai haláláig állt fenn.

[10] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletével megállapította, hogy a felperes és Néhai között az életközösség 1997. október 18. napjától 2017. március 24. napjáig állt fenn.

[11] Az ítélet indokolásában rámutatott, hogy az élettársi életközösség fennálltának megállapítására a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (továbbiakban: 1959. évi Ptk.) rendelkezéseit kell alapul venni, a 685/A. §-ának megfelelő élettársi kapcsolat fennállását a perben a felperesnek kellett bizonyítania, mely bizonyítás nem vezetett eredményre. Az egységes ítélkezési gyakorlat szerint az élettársi kapcsolat feltételezi a közös háztartás fenntartását, közös lakásban való együttélést, a felek közötti érzelmi és gazdasági közösséget, valamint, hogy harmadik személyekkel szemben az összetartozásukat minden vonatkozásban felvállalják. A felperes személyes előadásából is következően azonban a felek

a házasságkötést megelőzően közös háztartást nem tartottak fenn, nem éltek közös lakásban, nem gazdálkodtak közösen, kapcsolatukat T1 tanú is barát-barátnő kapcsolatnak jellemezte. Értékelte, hogy a néhai a felperest ez időben a családjába nem vezette be, más kapcsolatai is voltak. Eseti döntések felhívása mellett kifejtette, hogy hogy az élettársi jogviszonynak fogalmi eleme a gazdasági közösség fennállása, közös gazdasági célok érdekében történő együttműködés, az együttélés alatt szerzett vagyonszaporulatra nézve a közös tulajdonszerzés célzata. Önmagában a magyarországi és ország2i tartózkodás költségeinek felváltva történő, vagy akár közös viselése nem jelent gazdasági közösséget a felek között, így a házasságkötést megelőző élettársi közösség fennállása nem állapítható meg.

[12] Az ítélezési gyakorlat szerint ugyanakkor a házasság megkötésével vélelmezni kell az életközösség létrejöttét, ennek ellenkezőjét az arra hivatkozó alperesnek kellett volna bizonyítania a perben. Rámutatott, hogy a házastársak életközösség fenntartására irányuló kölcsönös szándéka és házastársi összetartozásuk tudata az életközösség valamennyi hiányzó tartalmi elemét (közös lakás, közös háztartás, bensőséges személyes viszony) pótolja akkor is, ha a felek kényszerűségből külön lakásban vagy külön háztartásban kénytelenek élni, illetve a kapcsolatukban az életközösség egyes egyéb mozzanatait nem valósulhatnak meg.

[13] Kiemelte, hogy a felek más állam állampolgárai voltak, a felperes ország2i munkaviszonya csak 1997 decemberében szűnt meg, 1997. december 7-én Város1be költözött. T1 tanúvallomása megerősítette az átköltözés időpontjára vonatkozóan a felperes előadását, de személyes előadása szerint az alperes maga is elképzelhetőnek tartotta, hogy 1997. december 7-én a felperes személyes tárgyaival a Város1, ... utcai ingatlanba költözött. Az alperes mindezekre tekintette nem bizonyította a házassági életközösség 1998. évi kezdetét.

[14] A Legfelsőbb Bíróság jelenleg is irányadónak tekintett 10. számú Irányelvének 2. pontjára tekintettel rögzítette, hogy az életközösség átmeneti jellegű megszakadása – ha vagyonmegosztás nem történt – a vagyonközösséget nem szünteti meg, ez esetben a házassági vagyoni jogi igények rendezésénél a vagyonközösséget egységesnek és folyamatosnak kell tekinteni. Ha a felek a közös vagyont az életközösség megszakadásakor megosztották, az életközösség helyreállításakor visszavitt vagyontárgyak tekintetében általában azt kell vélelmezni, hogy azokat a felek a közös vagyonba visszautalták. A vélelem alkalmazhatósága szempontjából a különélés időtartamának nincs jelentősége.

[15] A házastársak 2009. december 18. napján házassági vagyoni jogi szerződést kötöttek, amely ugyan tartalmazta, hogy 2009. szeptember 1. napján véglegesen és helyrehozhatatlanul megszakadt az életközösségük, de a házasság felek között ezen időszakban is rendszeres volt a személyes és telefonos kapcsolat, az alperesi jogelőd havi rendszerességgel utazott feleségéhez. Kiemelte az okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomását, aki Néhaiban nem látott végleges elhatározást a házasság felbontására; vallomása szerint a szerződés e kitétele csupán bevett formulája a házassági vagyoni jogi szerződéseknek. A felek között az együvé tartozás érzése a felperes átmeneti ország2i tartózkodása idején sem szűnt meg teljesen, így az életközösség hiányát nem lehet kétséget kizáróan megállapítani. A házassági vagyoni jogi szerződés hatályba léptető rendelkezést nem tartalmaz, annak 9. pontjára tekintettel a szerződés úgy értelmezendő, hogy csak esetleges válás esetén rögzül a szerződés szerinti vagyonmegosztás, mely a felek kifejezett kérésére nem történt meg. A házassági vagyoni jogi

szerződéssel egyidőben kötött üzletrész adásvételi szerződésnek e tekintetben nem tulajdonított jelentőséget.

[16] A bizonyítékoknak a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 279. § szerinti mérlegelésével megállapította, hogy a felek a házassági életközösséget 2009 december elején helyreállították, az életközösség csak átmeneti jelleggel szakadt meg, mely a vagyontársaságot nem érintette.

[17] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen a közbenső ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a közbenső ítélet [55] bekezdésének mellőzése mellett annak megállapítását kérte, hogy a felperes és néhai között az életközösség 1998. január 1. és 2009. szeptember 1. napja, valamint 2010. január 1. és 2017. március 24. napja között állt fenn; harmadlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú közbenső ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult. Kérte, hogy az ítéltábla valamennyi esetben rendelkezzen a másodfokú eljárással felmerült költségei megtérítéséről.

[18] Kifejtette, hogy a közbenső ítélet meghozatalára a Pp. 463. § (1) és 341. § (4) bekezdésében foglalt feltételek együttes fennállása esetén van lehetőség, a közbenső ítélet ekként magában foglalja az arról történő döntést is, hogy a felperest megilleti-e az általa érvényesített jog. A felperes tulajdonjoga megállapítását a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 4:37. § (1)-(2) bekezdései alapján kérte, a házastársi közös vagyon megosztása iránti, a Ptk. 4:57. § (1) bekezdésén alapuló keresetet nem terjesztett elő; márpedig a házastársnak kizárólag a közös vagyon megosztására és nem egyes kiragadott vagyontárgyak tulajdonjogának megállapítására lehet joga. A kereset sérti a Ptk. 4:58. § szerinti egységes rendezés követelményét is.

[19] Amennyiben a felperes nem vagyonmegosztási igényt érvényesít, keresetét a tulajdonossal szemben kell megindítania, márpedig az alperes néhai végrendeleti örököse, tulajdonosnak nem minősül, az ingatlan-nyilvántartásba nincs bejegyezve; így nincs passzív perbeli legitimációja. A családjogi viszonyok sajátossága azok személyhez kötöttsége, az alperes e személyhez kötött jogviszonyok tekintetében nem jogutóda a felperes elhunyt házastársának. A házastársi vagyontársaság az életközösség megszűnésével megszűnt, az alperes, mint végrendeleti örökös annak nem vált alanyává. A vagyoni jogi helyzet rendezése kizárólag törvényben biztosított keresetindítási jogosultság alapján lehetséges, ilyen alanyi jogot csak a Ptk. 4:57. § keletkeztet; a Ptk. 4:37. § (1) és (2) bekezdésére alapítva a felperes sikerrel nem élhet tulajdoni igénnyel.

[20] A felperes meg nem engedett megállapítási keresetet terjesztett elő: a Ptk. 4:57. § (1) bekezdése szerint a házastársi vagyontársaság megszűnésével a házastársaknak vagy örököseiknek igénye keletkezik a közös vagyon megosztására, mely marasztalási igény és kizárja a megállapítási kereset előterjesztését.

[21] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletben a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése ellenére nem tett említést a felperes által érvényesített jogról és az alperes ezzel kapcsolatos védekezéséről, és arra reagáló jogi indokolást sem tartalmaz az ítélet, így felülbírálatra alkalmatlan.

[22] A fellebbezés jogi érvelése szerint a Pp. 463. § (1) bekezdése csak házassági vagyoni jogi perben teszi lehetővé közbenső ítélettel az életközösség időtartamának megállapítását, nem minősül ilyennek a felperes tulajdonjogi igénye, mivel nem vagyonszerzési igényt érvényesít.

[23] Állította, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően, a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével határozta meg a házassági életközösség kezdetét a felek házasságkötésének napjában. 1997 év végéig a házaspár között gazdasági közösség nem jött létre, közös háztartást nem vezettek, nem éltek egy városban, de egy országban sem. A felperes maga sem akarta az életközösséget a házasságkötés időpontjában létrehozni, hiszen ezen esetben munkaviszonyát Országban korábban is megszüntethette volna, a felek szándéka arra irányult, hogy életközösségüket ne kezdjék meg a házasságkötéssel. Kiemelte, hogy a felek lényegében továbbra is akként éltek, mint a házasság megkötése előtti időszakban, melyet az elsőfokú bíróság maga sem tekintett életközösségnek.

[24] A felek közötti életközösség 2009. szeptember 1. napjával a közös vagyonszerzés mellett a felek végleges elhatározásából megszűnt, de még az életközösség átmeneti megszűnése esetén is a közös vagyonszerzés a vagyoni jogi folyamatosságot megszakítja. A 2009. december 18. napján kelt szerződés a felek tényleges akaratának megfelelően rögzítette, hogy házassági életközösségük véglegesen és helyrehozhatatlanul megszűnt, vagyonszerzést nem csupán a házasság felbontása esetén kívánták megszüntetni. Álláspontja szerint az okiratszerkesztő ügyvéd vallomását ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből, mivel perben állt néhaival. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére közbenső ítéletét túlnyomó részt ezen vallomásra alapította, azt a Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése ellenére meg sem kísérelte más tanúk vallomásával ütköztetni, ekként indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Vitatta az elsőfokú bíróságnak az üzletresz adásvételi szerződéssel kapcsolatban kifejtett álláspontját is.

[25] Állította, hogy az elsőfokú bíróság a közbenső ítélet keretein túlterjeszkedve állapította meg, hogy a felek között a vagyonszerzés folyamatosan fennállt, a közbenső ítéletben kizárólag az életközösség vonatkozásában tehetett volna megállapítást; az életközösség folyamatosága mellett is lehetősége volt a feleknek a közös vagyonszerzésre, így az elsőfokú közbenső ítélet [55] bekezdésének e rendelkezése mellőzendő. Emellett ugyanakkor részletesen kifejtette, hogy a szerződéssel a közös vagyonszerzés megtörtént, a vagyonszerzés megszűnt.

[26] A felperes fellebbezési ellenkérelmében a közbenső ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú eljárási költségeiben történő marasztalását kérte. Kiemelte, hogy az alperes maga indítványozta az életközösség időtartamának közbenső ítéletben való rögzítését.

[27] Kifejtette, hogy éppen az alperes formál öröklés jogcímén igényt az őt a házassági vagyonszerzés alapján megillető vagyontárgyakra, melyből következően alappal érvényesítheti tulajdoni igényét; a közös vagyonszerzést lehetővé tévő jogszabályi rendelkezésből nem következik az egyéb igényérvényesítés kizártsága. Mivel az alperes öröklés jogcímén igényt formál a perbeli vagyontárgyakra, igényét kizárólag vele szemben érvényesítheti, különös tekintettel arra, hogy a hagyaték a halál pillanatában a törvény

erejénél fogva száll az örököse; az alperesi érvelés elfogadása az igényérvényesítést lényegében ellehetetlenítené.

[28] A tulajdoni jogviszony abszolút szerkezetű, az akkor sem minősül személyhez kötöttnek, ha a jogosultság házastársi vagyontársaságból ered. Igénye megállapítási keresetként előterjeszthető. Utalt arra is, hogy az alperesnek lehetősége van további vagyonelemek vonatkozásában igényérvényesítésre, amennyiben az elszámolást hiányosnak tekinti.

[29] Kifejtette: az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a házasságkötéssel a felek között a házassági életközösség is létrejött; önmagában az, ha az életközösség egyes fogalmi elemei a felek sajátos életkörülményeire tekintettel nem „tipikusan” valósulnak meg, nem jelenti, hogy az életközösség nem áll fenn. Nem vitatta, hogy 2009. szeptember és december közötti időben Ország2be költözött, azonban élet- és vagyontársaságuk véglegesen és helyrehozhatatlanul nem szakadt meg. E körben hangsúlyosan kérte figyelembe venni a 2009. december 18 napján kelt szerződés 9. pontját, melyből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a közös vagyon megosztásának módját csak a házasság felbontása esetére kívánták rögzíteni. Utalt a felek 2016. április 27. napján kötött vagyoni jogi megállapodására.

[30] A fellebbezést az ítéltábla nem találta alaposnak.

[31] Az ítéltábla a logikai sorrendet követve elsőként az alperes által az elsőfokú közbenső ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezési kérelmet vizsgálta, és megállapította, hogy a közbenső ítélet hatályon kívül helyezésének indokai nem állnak fenn.

[32] A Pp. 463. § (1) bekezdése házassági vagyoni perben teszi lehetővé a házassági életközösség fennállta időtartamának közbenső ítélettel történő meghatározását. A házassági vagyoni per definícióját a Pp. 462. § adja, ennek értelmében a házastársi tartás és a házastársi közös lakás használatának rendezése iránti kereset kivételével a házastársak vagyoni viszonyaival összefüggő keresetek házassági vagyoni pernek minősülnek. Ebből következően az életközösség időtartamának közbenső ítélettel történő megállapítására nem kizárólag a házastársi közös vagyon megosztása iránti perekben van lehetőség, hanem a Pp. 462. § szerint minősülő valamennyi perben. A házastársak vagyoni viszonyait, így a házassági vagyoni per fogalmát is a gyakorlat tága értelmezi; a házastársak közös vagyonának megosztása mellett ide értendő egyéb mellett a házassági vagyoni szerződés érvénytelensége, a házastársak egymás közötti jogügyleteiből eredő igények, közszerzeményi szerződés megszüntetése, külön vagyon kiadása, vagy a megtérítési igény, továbbá a házastárs Ptk. 4:37. § (1) bekezdésére vagy 4:38. §-ára alapított dologi jogi igénye is. A házastársak vagyoni viszonyaival függ össze, ekként házassági vagyoni per a túlélő házastárs által indított, a házastársi közös szerzésen alapuló tulajdoni igény érvényesítésére irányuló per is, ekként a felperesi hivatkozással ellentétben a Pp. 463. § (1) bekezdése alapján nem volt kizárt közbenső ítélettel megállapítani az életközösség időtartamát.

[33] A Pp. 341. § (4) bekezdése értelmében a perben közbenső ítélet akkor hozható, ha a kereset jogalapja és összecszerűsége elkülöníthető. A Pp. 463. § (1) bekezdése ezen rendelkezéshez képest speciális szabályként rögzíti annak a lehetőségét, hogy a bíróság házassági vagyoni perben az életközösség fennállása időtartamát állapítsa meg közbenső

ítéletben. A törvény indokolása szerint ezzel az élettársak vagyoni viszonyainak rendezése körében kialakult gyakorlatot engedi be a házassági vagyoni igények rendezése körébe. A gyakorlat által kimunkáltak szerint ugyanis az élettársi jogviszony fennállása tényének és e jogviszony időbeli kereteinek a meghatározása a jogalap körébe tartozik, míg a követelésösszesség (mennyisége) tárgyában a bíróság ezen időbeli keretek között fennálló élettársi jogviszony tartama alatt megszerzett vagyontárgyak körének, értékének és a közös szerzéshez való hozzájárulás arányának a vizsgálata alapján dönt (EBH2008.1782.). Ennek megfelelően az életközösség fennállása és annak időbeli korlátai jelentik a házastársi közös szerzésre alapított kereset jogalapját, a per érdemére tartozik az abban történő állásfoglalás, hogy a felperes a perben érvényesített tulajdoni igény ténylegesen megilleti-e.

[34] A Pp. 381. § csak abban az esetben teszi lehetővé az elsőfokú ítélet eljárási szabálysértés miatti hatályon kívül helyezését, ha szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges, vagy nem észszerű. A felek per tárgyára vonatkozó kérelmei, nyilatkozatai ítélet indokolásában történő rögzítésének esetleges elmulasztása tipikusan nem tekinthető ilyen eljárási szabálysértésnek. A törvény ugyanakkor csupán a felek nyilatkozatának és azok alapjának rövid, összefoglaló ismertetését írja elő, a felek hivatkozásaival csak a szükséges mértékben kell az ítélet indokolásában foglalkozni (Kúria Pfv.III.21.009/2019/6. szám), a közbenső ítéletnek ezeket is csupán az érintett körben kell tartalmaznia. Az elsőfokú bíróság rögzítette az alperes kereset elutasítására irányuló kérelmét, annak indokai részletes megjelölése nélkül, azonban a közbenső ítélet részletesen tartalmazza az életközösség vonatkozásában a felek által tett nyilatkozatokat. Jelen közbenső ítélet tárgya a felperes és néhai életközössége fennállásának és időtartamának megállapítása, a felperes keresetének megalapozottságáról a bíróság a per érdemében hozandó ítéletben fog dönteni, ekként a per érdemére tartozó védekezés részletes rögzítésének elmaradása nem sérti az eljárás szabályait.

[35] Az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét a perbeli közbenső ítélet által megkívánt körben teljesítette. A közbenső ítélet tárgyat csupán a felperes és az elhunyt házassági életközössége időtartamának megállapítása képezte, az elsőfokú bíróságnak a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét is csak e körben kellett teljesítenie. Az alperes által a fellebbezésben hiányolt, a megállapítási kereset törvényi feltételeire, a felperes által érvényesített igény jogalapjának helytállóságára vonatkozó jogi indokolás a már kifejtettek szerint az ítélet érdemére tartozik, ekként a közbenső ítélet indokolásának nem képezhette részét, annak elmaradását az alperes megalapozatlanul sérelmezte.

[36] Az elsőfokú bíróság a közbenső ítélet indokolásában rögzítette az alkalmazandó jog meghatározását és annak általa elfogadott értelmezését az adott ügyre vonatkozóan, feltüntette a tényállás megállapítása során figyelembe vett bizonyítékokat és azok értékelését is. A Pp. 346. § (5) bekezdéséből nem következik, hogy a bíróságnak valamennyi bizonyítékot, így az egyes tanúvallomások tartalmát is részletesen fel kellene tüntetnie, idéznie az ítélet indokolásában; azt az értékelést kell elvégeznie csupán, hogy milyen szempontok szerint vetett el vagy fogadott el bizonyítékokat. Ezen követelménynek pedig az is megfelel, ha azt rögzíti, hogy adott körülményre vonatkozóan a tanú nem tett releváns nyilatkozatot. Itt is utal továbbá az ítéltábla arra, hogy a peres fél, így az alperes személyes előadása a Pp. 166. § (1) bekezdéséből következően nem bizonyíték. Az elsőfokú bíróság a közbenső ítélet által megkövetelt körben indokolási kötelezettségének eleget tett, nem jelenti

a Pp. 346. § (5) bekezdésének sérelmét, ha külön nem tér ki a fél által felhozott valamennyi érvre, elegendő a bíróság mérlegelési szempontjait és jogi álláspontját tartalmaznia (Kúria Pfv.III.20.737/2019/4.). Az indokolási kötelezettségből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása; az indokolásnak az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie {26/2020. (XII. 2.) AB határozat [22]}.

[37] Az ítéltábla nem találta megalapozottnak az alperes közbenső ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítására irányuló fellebbezési kérelmét sem.

[38] A felperes keresete az alperesi hivatkozással ellentétben nem pusztán megállapításra irányult, annak I/B. jelű részében az alperes kötelezését is kérte az ott meghatározott ingatlanok vonatkozásában a tulajdonjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzésére, amely a Pp. 172. § (1) bekezdése szerinti marasztalási keresetek közé tartozik. A házassági életközösség fennállásának és időtartamának megállapítása ezen kereseti kérelmek jogalapját is képezi, ekként a közbenső ítélet meghozatalának nem volt akadálya. A közbenső ítélet ugyan anyagi jogerővel bír, de nem feltétlenül eredményezi a kereset akár részbeni teljesítését. Annak elbírálása, hogy a marasztalási kereset mellett előterjesztett megállapítás iránti kereset Pp. 172. § (3) bekezdésében írt törvényi feltételei fennállnak-e, a per érdemére, az ítéletre tartozik (EBH2005.955., BH2018.52.). A bíróság a közbenső ítélet jogerejétől függetlenül fog ítéletében állást foglalni arról, hogy a felperes által a kereset I/A. részében előterjesztett tulajdonjog megállapítása iránti igény vonatkozásában a Pp. 172. § (3) bekezdésében írt feltételek fennállnak-e, illetőleg a kereset érdemben megalapozott-e. Szintén az érdemi döntésre tartozik annak elbírálása, hogy a felperest az általa előterjesztett igény a Ptk. 4:37. § (1)-(2) bekezdésére alapítottan megilleti-e.

[39] A Ptk. 4:57. § (1) bekezdése a házassági vagyonközösség megszűnése esetére lehetőséget ad a házastársaknak a közös vagyon megosztása iránti igény előterjesztésére, amely lehetőség a törvény rendelkezése alapján a házastárs örökösét is megilleti; mely perben érvényesül az alperes által is felhívott teljes körű vagyoni rendezés elve. E rendelkezés ugyanakkor nem teszi kötelezővé a vagyonközösség megszüntetése iránti igény előterjesztését és nem zárja ki, hogy a házaspár vagy jogutódai egyéb házassági vagyoni igényt – így a közös vagyoni szerzésre alapított tulajdoni igényt - érvényesítsenek. A Ptk. 4:57. § (1) bekezdés második fordulata éppen a házasságban nem érintett örökösnek ad külön felhatalmazást a házastársi közös vagyon megosztására irányuló igény előterjesztésére, az nem értelmezhető a túlélő házastárs jogainak korlátozásaként. A házastársi közös vagyon jogcímén történő tulajdonszerzés a törvény rendelkezése alapján jön létre, a házastársak bármelyike kérheti a törvényen alapuló tulajdonszerzésének elismerését, az életközösség időtartama alatt is pert indíthat házastársa ellen tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésére. Ezen per tárgya a vitatott vagyontárgy alvagyoni jellegének megállapítása, amely a közös vagyon megosztásának előkérdése. Az ítélezési gyakorlat ezt a közös vagyon megosztásán belül önállóan – akár részítéssel is - elbírálnak tekinti. A házastárs ezen igénye a másik házaspár halálával nem enyészik el. (Kúria Pfv.II.20.782/2005/8. számú ítélet).

[40] A Ptk. 4:57. § (1) bekezdése szerinti jogérvényesítés kizárólagossága arra tekintettel sem állapítható meg, hogy az életközösség megszűnése után az ingatlan-nyilvántartástól eltérő tulajdonjog megállapítását a fél nemcsak az egyes vagyonelemek közös vagyoni jellegére,

hanem részbeni vagy teljes különvagyoni jellegére is alapíthatja, mely esetben a különvagyon megosztása fogalmilag kizárt (Kúria Pfv.II.20.248/2020/12. számú ítélet).

[41] Az alperes által hivatkozott teljes körű vagyonmegosztás elve a házastársi közös vagyon megosztása iránti perben érvényesül, azonban jelen per tárgya nem a közös vagyon megosztása, hanem a felperesnek a házassági életközösség alatti szerzés közös vagyoni vélelmére alapozott tulajdoni hányadának megállapítása.

[42] Az alperes megalapozatlanul hivatkozott passzív perbeli legitimációjának hiányára is. A Ptk. 7:1. § szerint az ember halálával hagyatéka, mint egész száll az örökösre; az öröklés az örökhagyó halálával nyílik meg, az örökös az öröklés megnyílásával a hagyatékot vagy annak neki jutó részét vagy meghatározott tárgyát – elfogadás vagy bármely más jogcselekmény nélkül – megszerzi [Ptk. 7:87. § (1)-(2) bekezdés]. Ennek megfelelően az öröklés, az örökhagyó halálával a törvény erejénél fogva azonnal és automatikusan bekövetkezik (EBD2017. K.34.); az örökös a hagyatéka megnyílásával tulajdonossá válik (BH2016.26.), függetlenül a hagyatéka hagyatéki eljárásban való átadásától vagy tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartási bejegyzésétől. Néhai végrendeletében a kötelesrész fejében meghagyott vagyontárgyakon túl összes vagyonára - így a felperes keresetében érintett vagyontárgyakra is - kizárólagos örökösként az alperest nevezte meg, ekként a felperes keresetét jogszerűen érvényesíti az alperessel szemben.

[43] Mindezekre tekintettel a per jelen szakaszában az alperes által a fellebbezésben hivatkozott indokok alapján a kereset elutasításának nem volt helye.

[44] Az alperes másodlagosan előterjesztett fellebbezési kérelmében az elsőfokú közbenső ítélet megváltoztatásával a felperes és néhai házastársa életközösségének megállapítását az által hivatkozott időtárból kérte.

[45] A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja a bizonyítás eredményének felülbírálatát annak okszerűtlensége esetén teszi lehetővé, az elsőfokú bíróság ugyanakkor a felek által indítványozott bizonyítást az életközösség tartama vonatkozásában lefolytatta és a rendelkezésre álló bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a tényállást helytállóan állapította meg, az abból levont jogi következtetésével az ítéltábla is egyetértett.

[46] Ahogyan az elsőfokú bíróság helytállóan rámutatott, vélelmezni kell, hogy a házasság megkötésével az életközösség is létrejön (BH1992.398.), az ezzel ellentétes állítását az alperesnek kellett volna bizonyítania.

[47] Az életközösség lélektani, erkölcsi és vagyoni összetevőkből áll, rendszerinti tartalmi elemei a közös háztartás, a közös gazdálkodás és a bensőséges személyes viszony; mely utóbbi az érzelmi, lelki közösséget; szellemi és kulturális kapcsolatot, a házastársak egymás iránti elkötelezettségét, érzelmi összetartozásuk tudatát, továbbá a rendszeres nemi életet is magában foglalja (Legfelsőbb Bíróság Pf.II.20.847/1981. szám). E tartalmi elemek bármelyikének, így akár a közös háztartás fenntartásának, a közös lakásban élésnek a hiánya sem zárja ki az életközösség fennálltának megállapítását; a meghatározó az, hogy fennállt-e a

felek közötti érzelmi kapcsolat (Kúria Pfv.II.20.177/2020, Pfv.II.20.385/2015.) Az életközösség tartalmi elemeit mindig a felek életviszonyaival összefüggésben, a házasságuk sajátosságainak megfelelően kell értékelni. A házassági életközösség fennállásához nem kell az életközösség minden tartalmi elemének együttesen fennállnia és különösen nem kell a házassági életközösségnek egy általános – szokványos mércéhez igazodnia (BH2003.323., BH 2011.105.). Az életközösség fennállta abban az esetben is megállapítható, ha objektív körülmények, így például a felek munkavégzésének helye átmenetileg akadályozza a felek egy lakásban való együttélését (Kúria Pfv.II.20.420/2020/7.). Az elsőfokú bíróság – bár ügyszám megjelölése nélkül – megalapozottan hívta fel a Kúria Pfv.II.21.287/2020/9. szám alatti döntésében rögzített azon megállapítást is, mely szerint a házastársak életközösség fenntartásra irányuló szándéka és az összetartozás tudata pótolja az életközösség valamennyi hiányzó tartalmi elemét.

[48] Mindezekből következően, habár a felperes maga is azt állította, hogy 1997. december 7. napján költözött csupán Városlbe, ez önmagában nem igazolja, hogy az életközösség a házasság megkötésével ne jött volna létre. A felek korábbi kapcsolatától eltérően a házasságkötéssel a felek a kívülálló harmadik személyek felé is kinyilvánították összetartozásukat, a házasságkötés a közösségvállalás, egymás iránti elkötelezettség mások számára is nyilvánvaló kifejezése, amely az életközösség fogalmi elemét is képező érzelmi közösség fennállására utal. Az együvé tartozás, közös jövő kívülálló személyek felé történő felvállalása, a közös élet kialakítására irányuló közös cselekvés (diploma honosítása, külföldi munkaviszony felszámolása, stb.) lényegében különbözteti meg a házasságkötést követő időszakot a felek azt megelőző kapcsolatától. A felperes külföldi állampolgár, a más államban történő letelepedés, az ehhez szükséges adminisztratív teendők elvégzése, korábbi munkaviszonyának felszámolása szükségképpen hosszabb időt igénylő folyamat; az alperes hivatkozásával szemben nem elvárható, hogy az a házasság megkötése előtt már teljes mértékben megvalósuljon. A felperes a perben kellő indokát adta annak, hogy a közös háztartás kialakítására, tényleges közös gazdálkodásra miért csak a házasság megkötését követően került sor, az nem bizonyítja, hogy a feleknek nem kívánták az életközösséget létrehozni. A Legfelsőbb Bíróság BH2003.323. szám alatt közzétett eseti döntésében maga is fennállónak tekintette a házassági életközösséget a házasság megkötésével abban az esetben is, amikor a külföldi házasságkötést követően a külföldi házaspár még fél éven át saját országában élt és az áttelepülés érdekében járt el, de a felek között az érzelmi és szexuális kapcsolat fennállt.

[49] Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által figyelembe nem vett bizonyítékok alkalmasak a fenti vélelem megdöntésére. Ahogyan az ítéltábla már utalt rá, az alperes személyes előadása bizonyítékként nem vehető figyelembe. T2 tanúvallomásában – egyebek mellett – azt is előadta, hogy „1997-1999 közötti időben nem tudtam Felperesről, nem tudom, hogy milyen intenzitású volt néhainak a kapcsolata vele”, a házasságkötésről is utólag szerzett tudomást (14.P.20.157/2021/22. jegyzőkönyv 6-7 oldal), annak ellenére, hogy még az alperesi előadás szerint is 1998. januárjától a házaspár együtt élt Városlben. A tanú ezen nyilatkozata kétségesse teszi a saját és az alperes azon állítását, hogy az elhunytal bensőséges, közeli kapcsolatban állt volna, hiszen ez esetben a néhaival házasságban, közös háztartásban élő felperesről feltételezhetően jelentősebb ismerettel bír, az esküvőn is részt vesz (mint ahogyan a néhaival elismerten jó kapcsolatot ápoló T3). Itt utal az ítéltábla T4 tanúvallomására (14.P.20.157/2021/19. jegyzőkönyv 6. oldal) is, amely szerint az elhunytak a testvéreivel nem volt jó kapcsolata. Az elsőfokú bíróság mindezekre tekintettel a rendelkezésre álló bizonyíték okszerű mérlegelése és a gyakorlat által kimunkált,

és azóta a Ptk. 4:35. § (1) bekezdésében törvényi szintre is emelt vélelem alapján megalapozottan állapította meg az életközösség kezdő időpontját a házasságkötéssel egyezően.

[50] Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az életközösség folyamatos fennállása állapítható meg az örökhagyó haláláig.

[51] A Pp. 463. § (1) bekezdése szerinti közbenső ítélet tárgya ténylegesen a felek életközösségének tartama, azonban az életközösség egyik lényeges tartalmi eleme a már kifejtettek szerint a felek közötti gazdasági közösség fennállása. A perben éppen az alperes hivatkozott arra az életközösség megszakadásának bizonyítékaként, hogy a felek 2009. december 18. napján kelt szerződéssel megosztották a házastársi közös vagyont. A Pp. 341. § (1) bekezdésére figyelemmel a közbenső ítéletnek is ki kell terjednie az életközösség fennállása időtartamának körében előadott ellenkérelemben foglaltakra, az alperesi védekezésre is tekintettel ezért az elsőfokú bíróság nem mellőzhette az állásfoglalást ezen szerződésről; a közbenső ítélet keretein való túlterjeszkedés nélkül foglalhatott állást arról, hogy a felek között azzal a vagyonközösséggel megszakadt-e. Az ítéltábla a következőkben kifejtettekre is tekintettel nem találta indokoltnak az elsőfokú ítélet [55] bekezdésének mellőzését.

[52] Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt e körben a Legfelsőbb Bíróság e tekintetben továbbra is irányadónak tekintett 10. számú állásfoglalására, mely szerint az életközösség átmeneti jellegű megszakadása nem szünteti meg a vagyonközösséget, ha nem történt vagyonmegosztás. A közös vagyon megosztása általában az életközösség végleges megszakadásának szándékát fejezi ki; azonban ha a felek ezt követően az életközösséget ismét helyreállítják, arra utal, hogy az életközösség megszakadását maguk a felek is csak átmenetinek tekintették, a korábbi életközösséget folytatni kívánják és a közös vagyon megosztottságát is fel kívánják számolni. E vélelem szempontjából a különélés időtartama nem, csupán a különélés átmeneti jellege bír jelentőséggel.

[53] Az életközösség megszűnése akkor állapítható meg, ha bizonyított valamennyi tartalmi elemének a hiánya. E tekintetben kiemelt jelentősége van a tudati elemnek: megszűnik az életközösség, ha az egyik házastárs határozott szándéka az összetartozás végleges felszámolása és ezt a másik házastárs felé is egyértelműen kinyilvánítja. Szükséges továbbá, hogy a kinyilvánított akaratelhatározás közös életük minden területére kiterjedjen. Önmagában a felek külön költözése, a közöttük zajló viták, konfliktusok az életközösség megszűnésének megállapítására nem adnak alapot (Kúria Pfv.II.20.469/2020/7.). Különbséget kell tenni a házassági életközösség megromlása, illetve az életközösség végleges megszűnése között: a házassági életközösség megromlása a házastársak harmonikus kapcsolatának fokozatos megbomlását jelenti, de ebben az esetben a problémák ellenére a felek között az együvé tartozás igénye még fennáll. A konfliktusok sikeres kezelése esetén ugyanis az érzelmi kapcsolat helyreállhat. Az életközösség végleges megszűnése olyan együttes vagy egyoldalú döntő akaratelhatározás, amely egyértelműen azt jelzi, hogy a házastársak a kapcsolatukat semmilyen formában nem akarják a továbbiakban fenntartani, életüket önállóan, egymástól teljesen függetlenül képzelik el és ezt egyértelműen a másik házastárs tudomására hozzák (Kúria Pfv.II.21.627/2017/7.).

[54] A felperes maga sem vitatta, hogy 2009. szeptember 1.-től decemberig Ország2ben élt, személyes ingóságait is magával vitte, a felek ezen időszakban nem éltek közös háztartásban. Előadása szerint a váláshoz mindent előkészítettek, de aztán úgy döntöttek, hogy helyreállítják a házasságot. Az alperes előadása szerint néhainak ezen időszakban végleges akaratelhatározása volt a házasság felszámolása, azonban sem ennek tényét, sem ennek a felperes irányába történt egyértelmű kifejezését nem bizonyította. Az alperes nyilatkozata ugyanakkor ellentmondásos volt, előbb akként nyilatkozott, hogy a felperes 2010 elején életvitelszerűen visszaköltözött, 2010-ben gyorsan helyreállt a felek életközössége (14.P.20.157/2021/11. alatti jegyzőkönyv 7. oldal), majd azt adta elő, hogy az életközösség csak 2010 őszén jött létre újra (14.P.20.157/2021/14. jegyzőkönyv 4. oldal). T3 – a felperessel is ellentétes - tanúvallomása szerint szó sem volt válásról. T2 kiemelte, hogy a felek kapcsolata mindig is hullámvölgyes volt, megerősítette, hogy 2009-ben a felperes elköltözött; az ő előadása szerint az örökhagyó 2009 karácsonyát a felperes nélkül, az unokaöccsével töltötte, ő azt hitte, elváltak. T5 pedig csupán azt adta elő, hogy 2009/2010. évben a néhai megkereste, mert újra akarta kezdeni a kapcsolatot vagy legalább találkozni, de erre nem került sor.

[55] A felek esetleges átmeneti érzelmi eltávolodása, akár még egy megvalósult külső kapcsolat nem jelenti az életközösség végleges megszakadását. Önmagában az adott helyzetben egy korábbi kapcsolat felelevenítésének kísérlete nem bizonyítja, hogy a néhainak végleges akaratelhatározása lett volna a házasság felszámolása, és ezt a felperes felé is határozottan kifejezte volna. Az alperes által hivatkozott T2 is akként nyilatkozott ugyanakkor, hogy a felperes és a testvére 2010-es évek elejétől újra együtt voltak.

[56] Az alperes fellebbezésében megalapozatlanul kérte az okiratszerkesztő ügyvéd tanúvallomásának kizárását a bizonyítékok köréből. Az elsőfokú bíróság a tanú meghallgatásának kezdetén a Pp. 294. § (4) bekezdésének megfelelően tisztázta a felekkel fennálló kapcsolatát, esetleges elfogultságáról is nyilatkoztatta. A tanú elismerte, hogy a 2014. évben – tehát a meghallgatása előtt mintegy hat évvel – az elhunyttal perben állt, a felperessel és az alperessel szemben elfogulatlanul vallotta magát, majd a hamis tanúzás törvényes következményeire történt figyelmeztetést követően tett vallomást. Az alperes a meghallgatáskor, a tanúvallomás ismerete előtt nem hivatkozott elfogultságára, azt kizárólag a fellebbezésében sérelmezte. A tanú félhez való kapcsolata és vallomásának tartalma a Pp. 279.§ (1) bekezdése szerint a bíróság mérlegelése alá esik (BH1999.260.), az elsőfokú bíróság helytállóan mérlegelte akként, hogy önmagában egy az elhunyttal több évvel a meghallgatást megelőzően folyamatban volt peres eljárás nem indokolja a bizonyíték kirekesztését. E körben kellett figyelembe venni, hogy a tanú nem valamely féllel, hanem az elhunyttal állt perben, valamint azt is, hogy a 2009 évi házassági vagyoni jogi szerződés megkötésének körülményeiről a feleken kívül ezen tanú rendelkezett közvetlen tapasztalattal.

[57] Az elsőfokú bíróság ennek megfelelően megalapozottan tulajdonított kiemelt jelentőséget Okiratszerkesztő Ügyvéd vallomásának, aki határozottan állította, hogy a házasság felbontására irányuló végleges szándékot a feleknél – elsősorban az elhunynál – nem észlelt. A szerződést annak rögzítése érdekében készítették el, hogy a házasság felbontása esetén az egyes vagyontárgyak kit illetnek. Kifejezetten a felek kérésére került a szerződés 9. pontja megfogalmazásra, amelyben a felek kérik, hogy a szerződést a földhivatalhoz ne nyújtsa be, míg a szerződés 1. pontjának az életközösség végleges megszakadására irányuló kijelentése az ilyen tartalmú szerződések szokásos formulája.

[58] Az ítéltábla kiemelkedő jelentőséget tulajdonított a szerződés 1. és 9. pontja közötti ellentmondásnak: míg az első pontban a felek az életközösség végleges megszakadását rögzítették és célként fogalmazták meg a házasság közös megegyezéssel történő felbontását, addig a 9. pontban azt rögzítették, hogy a szerződést a házasság fennállása alatt kötötték és a házasságot az okirat aláírásának időpontjában nem kívánják felbontani. Az 1. pont az okiratszerkesztő ügyvéd vallomása szerint az ilyen típusú szerződésekben általában szerepel, míg a 9. pont a felek kifejezett késérére került a szerződésbe, a hasonló szerződések általában ilyen kitéltet nem tartalmaznak. Ebből következően a felek tényleges akaratát a szerződés 9. pontja rögzíti, mely egyértelműen tartalmazza, hogy a feleknek ezen időpontban nem volt szándékukban a házasság felbontása, habár már több mint három hónapja külön éltek, nem kívánták a vagyonmegosztás jogi értelemben vett teljesedésbe menését sem, hiszen a tulajdonosváltás nyilvántartási átvezetését nem kérték. Az alperes hivatkozásával szemben nem lehet ügydöntő jelentőséget tulajdonítani a felek között ugyanezen a napon kelt üzletrész adásvételi szerződésnek, sem annak, hogy az esetben a tulajdonátruházás ténylegesen megtörtént; önmagában az örökhagyó szívügyének tekintett beruházás sorsának rendezése nem alkalmas az életközösség és az annak elemét képező közös gazdálkodás megszűnésének, a vagyonmegosztás fogamatba mentének bizonyítására, ha a szintén nagy értékű egyéb vagyontárgyak vonatkozásában az nem történt meg.

[59] Az ítéltábla figyelemmel volt arra is, hogy az örökhagyó és a felperes által 2016. április 24. napján rögzített „házastársi vagyoni megállapodás” részben ugyanezen ingatlanokat érinti, az örökhagyó abban egyes, a 2009. évi szerződés szerint tulajdonába került ingatlanok vonatkozásában is azok közszerzeményi jellegét ismerte el; közös vagyonként jelölte meg a nevében álló pénzügyi számlán kezelt megtakarítást is, mely szintén arra utal, hogy a közös vagyon megosztása nem ment fogamatba.

[60] A felperes és az alperes előadása szerint is a házaspár 2009 szeptember és december között is folyamatosan tartották a kapcsolatot. Maga az alperes és az által hivatkozott tanúk sem tették vitássá, hogy a házaspár életközössége 2010. évben helyreállt, annak a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége, hogy az életközösség átmeneti megszakadása 2009. decemberéig vagy 2010. év elejéig tartott, a mindösszesen 3-4 hónapos külön élés a fentiek mellett mindenképpen csak átmenetinek tekinthető.

[61] Mindezekből okszerű, logikai hibától mentes értékeléssel vont le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a felek közötti életközösség csupán rövid időre, átmeneti jelleggel szakadt meg.

[62] Az ítéltábla mindezekre tekintettel a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét, annak helyes indokai alapján, helybenhagyta.

[63] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért viselni köteles saját fellebbezéssel felmerült költségét és a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperes másodfokú eljárással felmerült költségeit.

[64] A felperes javára az ítéltábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint felszámított munkadíjat a rendelet 2. § (2) bekezdése alapján az ügyvédi tevékenységgel arányosan mérsékelte, figyelemmel arra, hogy a felperesi jogi képviselő csupán fellebbezési ellenkérelmet szerkesztett és a másodfokú tárgyaláson vett részt.

Debrecen, 2022. június 2.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s.k. bíró